13/08/2019

Παναγία: Η ανάσταση της ζωής μας

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Κισάμου και Σελίνου

Η Παναγία “έρχεται ως «βρυσομάνα» για τους κουρασμένους στρατοκόπους, που σέρνουν τα βήματά τους μέσα στο λιοπύρι της ζωής και στον καύσωνα της καθημερινής βιοπάλης” αναφέρει στο μήνυμά του ενόψει της εορτής της Κοιμήσεως της Θεοτόκου ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κισάμου και Σελίνου κ. Αμφιλόχιος
Διαβάστε το επίκαιρο κείμενό του

Παναγία: ἡ ἀνάσταση τῆς ζωῆς μας

Μέσα στήν καρδιά τοῦ καλοκαιριοῦ, στούς πολλούς καί ποικίλους καύσωνες καί περιπέτειες τῆς ζωῆς, τούς πόνους, τίς ἀπογοητεύσεις, τίς θλίψεις καί τίς ἀγωνίες τοῦ καθ’ ἡμέραν βίου, ἔρχεται καί πάλι ἡ γλυκιά καί ὁλόφωτη μορφή τῆς Παναγίας Μητέρας μας νά μᾶς δροσίζει πνευματικά, νά μᾶς ἀναψύξει καρδιακά καί νά μᾶς παρηγορήσει, ἐνισχύσει, στηρίξει, ἀνακουφίσει καί ἀγκαλιάσει Μητρικά. Ἔρχεται ὡς «δρόσος ἀερμῶν», ὡς «πηγή τῆς ζωῆς», ὡς «εὔδιος λιμήν», ὡς «παντοχαρά», ὡς «ψυχοσώτρια», ὡς… ὡς… Ἀλήθεια, χιλιάδες τά προσωνύμια πού ἡ εὐλάβεια τοῦ

λαοῦ μας ἔχει προσδώσει εἰς τήν Θεοτόκο Μαρία! Ἔρχεται, λοιπόν, καί πάλι μέσα σέ αὐτή τήν ἀτμόσφαιρα τῆς πνευματικῆς χαρμοσύνης, νά ἀναστήσει τίς ἐλπίδες μας, νά ζωντανέψει τά ὄνειρά μας, νά ἀναθερμάνει τήν πίστη μας, νά λιώσει τούς πάγους ἀπ' τούς χειμῶνες τῆς μοναξιᾶς καί ἐρημιᾶς μας. Ἔρχεται ὡς «βρυσομάνα» γιά τούς κουρασμένους στρατοκόπους, πού σέρνουν τά βήματά τους μέσα στό λιοπύρι τῆς ζωῆς καί στόν καύσωνα τῆς καθημερινῆς βιοπάλης. Σέ αὐτό, λοιπόν, τό ἀντάμωμα μέ τόν χρόνο, βρεθήκαμε ξανά ὅλοι μας, γιά νά συναντήσουμε μαζί του τήν Παναγία μας! Γιά νά μπορέσουμε μέσα ἀπό τό ἀντάμωμα αὐτό νά ζήσουμε ξανά τό θαῦμα στήν ζωή μας. Τό θαῦμα τῆς παρουσίας τῆς Παναγίας μας.

Διερωτῶμαι ὅμως, ἀδελφοί μου: Πόσο πραγματικά νιώθουμε τήν ἀνάγκη αὐτῆς τῆς συνάντησης; Πόσο ποθοῦμε καί πόσο πιστεύουμε σ' αὐτό τό ἀντάμωμα; Μήπως παρασυρμένοι ἀπό τό ὀλισθηρό πνεῦμα τῶν καιρῶν μας καί τήν... «ὀρθολογιστική κουλτούρα» πού ἔντονα προβάλλεται καί ὁλοένα μᾶς ἐγκλωβίζει, μήπως τελικά ὁ... «ψυχικός τάραχος» καί ἡ «ἀθυμία τῆς ζάλης», ὅπως σημειώνει ὁ ἱερός ὑμνωδός στόν Παρακλητικό Κανόνα τῶν ἡμερῶν, μήπως ὅλα αὐτά καί ἄλλα πολλά, γίνονται αἰτία στέρησης τῆς Μητρικῆς χαρᾶς καί ἀγκαλιᾶς τῆς Παναγίας μας; Ὄχι φυσικά διότι Ἐκείνη μᾶς ἐγκατέλειψε, ἀλλά γιατί ἐμεῖς, πεισματικά καί ἐπίμονα, ἀρνούμεθα καί ἀμφισβητοῦμε τήν ὁλόφωτη καί γλυκιά παρουσία Της;

Δεῖτε, ἀδελφοί μου, τόν κόσμο πού μᾶς περιβάλλει. Δεῖτε τά πρότυπα πού δημιουργήσαμε γιά ἐμᾶς καί τά παιδιά μας. Δεῖτε τίς ἐπιλογές καί τίς προτεραιότητες τῆς ζωῆς μας, τίς θέσεις καί τά πιστεύω μας. Δεῖτε τούς ἐγκλωβισμούς καί τίς ἀγκυλώσεις μας. Τά ἀδιέξοδα καί τά ναυάγια. Δεῖτε τί κόσμο παραδίδουμε στίς ἐπερχόμενες γενεές. Ἕνα κόσμο πού δέν διστάσαμε τήν ἀρετή, τήν καθαρότητα, τήν ἐγκράτεια καί τήν ἀγνότητα νά ὑποκαταστήσουμε μέ τά... «φεστιβάλ ὑπερηφάνειας» καί μέ... «πολύχρωμα σχολεῖα». Ἕνα κόσμο πού τά ἱερά καί τά ὅσια, τά σύμβολα τοῦ Γένους καί τῆς Φυλῆς μας τά πρωτοτόκια, τά διαπομπεύσαμε καί τά ξεπουλήσαμε, δηλώνοντας ἔτσι τήν δῆθεν προοδευτικότητα καί ἀνεκτικότητά μας. Ἕνα κόσμο πού κυριαρχεῖ «τό βόλεμα», «οἱ ὑμέτεροι», «ἐμεῖς καί οἱ ἄλλοι», «ἡ ἔνοχη σιωπή», «τό ἄφημα στά κατώτερα ἔνστικτα καί τίς ἐπιθυμίες μας». Ἕνα κόσμο, δηλαδή, πού φτώχυνε πολύ τήν ζωή μας, πού κόντυνε τό ὕψος μας, πού μυρίζει περισσότερο θάνατο καί λιγότερο ζωή.

Γιά τοῦτο λοιπόν, ἀδελφοί μου, τήν μεγάλη καί πανευφρόσυνη αὐτή ἡμέρα καί ἑορτή τῆς Παναγίας μας εἶναι ἀναγκαιότερο ἀπό ποτέ νά κατανοήσουμε αὐτό πού τόσο εὔστοχα σημειώνει σύγχρονος θεολόγος. Ὅτι δηλαδή ὁ λαός μας θά χαθεῖ, ὄχι ὅταν τοῦ λείψουν οἱ ἰδεολογίες, γιατί αὐτές ἀλληλοχτυπιοῦνται, ἀλληλοαναιροῦνται καί ἀλληλο-καταστρέφονται, ἀλλά ὅταν τοῦ λείψει ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὅταν τοῦ λείψει καί στερηθεῖ τήν γλυκιά μορφή τῆς Παναγίας μας. Ἡ Παναγία εἶναι ἐκείνη πού μπορεῖ νά μᾶς ἐλευθερώσει ἀπό τίς πλάνες καί τίς αἰχμαλωσίες μας, ἀπό τόν «ψυχικό τάραχο» καί τῆς «ἀθυμίας τήν ζάλη». Ἡ

Παναγία, ὡς «αὐγή μυστικῆς ἡμέρας», θά μᾶς χαρίσει τό πέρασμα στήν ἀγέραστη ζωή τῆς αἰωνιότητας, διέξοδο στά πολλά καί κραυγαλέα ἀλύτρωτα ἀδιέξοδά μας, χαρά στόν πόνο μας, ἐλπίδα στήν ἀπελπισία μας, λύτρωση στήν αἰχμαλωσία μας, ἡλιαχτίδα στούς χειμῶνες μας. Σέ Ἐκείνην, λοιπόν, ἄς ἐμπιστευτοῦμε τή ζωή μας, ἄς ἐναποθέσουμε τίς ἐλπίδες μας.

«Παναγία μου»! ἄς εἶναι ἡ κραυγή τῆς ψυχῆς καί τῆς ζωῆς μας. Γιά ἐμᾶς καί τά παιδιά μας, τόν τόπο καί τήν Πατρίδα μας, τόν κόσμο ὅλο!

Παναγιοσκέπαστα τά ἔτη τῆς ζωῆς μας, Θεοτοκοφρούρητα καί εὐλογημένα. Δύναμη καί χάρη ἀπό τήν χάρη καί τή δύναμή Της.